

[Kjærulff-Schmidt]

tydelighedens skyld skal jeg gøre det og sige, at fremskridtspartiets og regeringens synspunkter på dette overordnede spørgsmål er ganske sammenfaldende.

Det ligger i sagens natur, at efterretningstjenesterne må arbejde i hemmelighed, ellers var de værdiløse. Det er af denne grund, at fremskridtspartiet sammen med det store flertal af partier har afvist, at folketinget skulle føre en eller anden form for intens og løbende kontrol med de enkelte sager eller de enkelte registreringer, der foretages af efterretningstjenesterne. Det er af samme grund, at vi også må afvise det initiativ, som er bebudet af det radikale venstre omkring nedsættelse af et parlamentarisk udvalg. I så henseende må folketinget holde sig til den ansvarlige minister, og skulle det så vise sig, at en eller flere ministre for 10 år siden eller for 5 år siden eller i dag eller om 10 år eller om 15 år ikke kunne leve op til ansvaret, men i stedet benyttede tjenesterne i ulovligt øjemed eller på ulovlig måde, så ved folkettinget jo også, hvilke muligheder der er for at reagere.

Når jeg har fremhævet, at efterretningstjenesterne arbejder i hemmelighed, så vil jeg godt tilføje, at man måske til tider kunne ønske sig, og efterretningstjenesterne kunne måske også selv være tjent med det, at der ind imellem fremkom bare antydningen af en lille smule orientering til offentligheden om den virksomhed, der drives. Det er klart, at det ikke må ske, hvor det på mindste måde kunne gå ud over sikkerhedshensynet, og det må selvfølgelig også klart afvises, at efterretningstjenestens folk skal arbejde med dagspressen i hælene. Men det måtte være muligt, også uden at slække på sikkerheden, at forklare, så at sige markedsføre, lidt bedre be rettigelsen af efterretningsvirksomheden, f. eks. gennem påvisning af resultater, hvor dette kan ske, uden at det går ud over sikkerheden. Det ville nok være at foretrække fremfor de meget spredte, helt sporadiske og til tider sikkert meget misvisende indtryk, der er opstået og kan opstå hos offentligheden og f. eks. er opstået inden for den senere tid. Det synes jeg man skulle overveje, selv om jeg er klar over, at det er en målsætning, som det er vanskeligt at sætte sig.

Om selve redegørelsen fra kommissionsdomstolen vil jeg ikke sige så forfærdelig meget, fordi debatten hidtil har været og nok

også i de kommende uger og måneder og i hvert tilfælde i dag i høj grad vil blive, hvad jeg næsten opfatter som et skænderi imellem forespørgerne og regeringen, og skænderier skal man ikke blande sig i.

Er den sag, kommissionsdomstolen har behandlet, en væsentlig sag set i et større perspektiv? Det ved vi knap nok. Er sagen afsluttet? Ja, det ved vi knap nok heller; måske er den først lige begyndt. Jeg kan sige, at vi i fremskridtspartiet med interesse har lyttet til forsvarsministerens svar på forespørgslen, og vi er bestemt ikke uenige med ministeren i de synspunkter, han har formuleret i dag. Men da meget tyder på, at kommissionsdomstolen har yderligere arbejde foran sig, og da ministeren også har udtalt, at han nærmere vil gennemgå de regler m. v., der gælder for efterretningstjenestens virksomhed, ligesom ministeren har udtalt sig om den løbende ministerkontrol og Wambergudvalgets fremtidige kontrol med forsvarrets efterretningstjeneste, så må vi nok indtage det standpunkt, at vi tager ministerens redegørelse til efterretning. Men vi kan selvfølgelig ikke – og det tror jeg heller ikke at regeringen eller nogen andre kan – foruddiskontere, hvordan man måtte bedømme sagen og bedømme disse problemer engang om en måned eller om et år. Der kan være oplysninger, vi ikke kender i dag, og som regeringen ikke kender i dag, og det kan vi ikke på nogen som helst måde foregribe. Også på dette punkt har jeg indtryk af at regeringens og fremskridtspartiets synspunkter nok er sammenfaldende.

Arne Christiansen (V):

Debatter om efterretningstjenestens virksomhed skal åbenbart være en tilbagevendende begivenhed i folketinget, men det medfører imidlertid også, at man ligesom kan begynde at ane et vist mønster. To ting er nemlig typiske for disse debatter.

For det første viser det sig, at initiativtagerne altid er at finde blandt dem, der ikke ønsker et forsvar for det demokratiske Danmark. At det yderste venstre så denne gang går hånd i hånd med en uheldig helt fra det yderste højre, gør kun initiativet så meget mere pikant. Om det så skal være venstrefløjen, højrefløjen eller deres fælles medium, Ekstra Bladet, der skal gratuleres med mak-